

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120338198
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120338198.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyiho a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: Ahoj, a.s., Dvořákovo nábřeží 4, Bratislava, IČO: 48 113 671, zast. Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom, Nám. sv. Egídia 40/93, Poprad, IČO: 44 250 029 proti žalovanej: O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. M. XXX/XX, Y. nad X., o zaplatenie 3.701,71 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. februára 2022, č. k. 20Csp/27/2021-108, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 241,50 eur, výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.012,70 eur v mesačných splátkach po 40,- eur mesačne, zročných vždy do konca mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného vyrovnania dlhu, so stratou výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej z nich, vo výroku III. vo zvyšku súd žalobu zamietol a vo výroku IV. žalovanej priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 32,24 % s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 3.701,71 eur s príslušenstvom, nakoľko ako veriteľ uzatvoril so žalovanou ako dlžníčkou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1903008657 dňa 19.03.2019, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 3.900,- eur, pričom žalovaná svoj záväzok úver splatiť s dohodnutým príslušenstvom porušila. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vedenom pod sp. zn. 11Up/1387/2020 vydal dňa 17. februára 2021 platobný rozkaz, ktorým zaviazal žalovanú zaplatiť žalovanú sumu. Žalovaná podala proti platobnému rozkazu odpor a žalobca navrhol pokračovanie v konaní na príslušnom súde. Súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že dňa 19.03.2019 vznikol medzi žalobcom (vtedy podnikajúcim pod obchodným menom Amico Finance, a.s.) a žalovanou občianskoprávny vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na základe ktorého žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 3.900,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala spolu s úrokmí vrátiť v dohodnutých mesačných splátkach. Preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd zistil, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorých prítomnosť sa vyžaduje pod následkom bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru. Súd poukázal na to, že zákon č. 129/2010 Z. z. ukladá žalobcovi ako dodávateľovi aj povinnosti v súvislosti s posudzovaním schopnosti žalovanej ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca v tejto súvislosti predložil výpis z nebankového registra klientskych informácií, potvrdenie Sociálnej poisťovne, protokol vygenerovaný ku dňu 19.03.2019, podľa ktorého žalovaná dosiahla čistý mesačný príjem za posledné tri mesiace pred uzatvorením zmluvy 480,- eur a mala mesačné finančné

výdavky 75,- eur, výdavky na splátky úverov 125,- eur a nezaopatrené deti nemala. Podľa súdu bol žalobca povinný podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. dopytovať sa žalovanej a overiť jej tvrdenia. Podľa vyjadrenia žalovanej mala žalovaná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere v osobnej starostlivosti maloletého syna, ktorý sa narodil dňa 27.05.2010, ktorú skutočnosť uviedla sprostredkovateľovi pri uzatváraní zmluvy a predložila mu aj rodný list. Žalovaná tak poprela pravdivosť údajov uvedených v žalobcom vygenerovanom protokole o tom, že žalovaná nemá vyživovaciu povinnosť. Súd poukázal na rozdiel medzi verejnými listinami a súkromnými listinami vychádzajúc z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 01.03.2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cdo/199/2005, podľa ktorého pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosť, ktoré mali byť preukázané. Pri verejnej listine účastník nemusí preukazovať pravdivosť v nej uvedených skutočnostiach a účastník, ktorý pravdivosť popiera, musí preukázať opak. Predmetný protokol súd posúdil ako súkromnú listinu, a preto ak žalobca tvrdil, že žalovaná vyživovaciu povinnosť neuviedla sprostredkovateľovi pri uzatváraní zmluvy, jeho tvrdenie nebolo podľa súdu možné považovať za preukázané len na základe toho, že sa nenachádza v uvedenom protokole. Podľa súdu tak bolo na žalobcov, aby preukázali svoje tvrdenie, pričom žalobca v tomto smere nenavrhol vykonať žiaden dôkaz (napr. výsluch sprostredkovateľa E. I.). Súd ďalej uviedol, že na základe splnomocňujúceho ustanovenia § 7 ods. 41 zákona č. 129/2010 Z. z. Národná banka Slovenska vydala opatrenie č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017, uverejneného vo vestníku NBS čiastka 29/2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (ďalej len "opatrenie NBS"). Žalobca v jeho podaní zo dňa 4.1.2022 uviedol výpočet, ktorým zisťoval schopnosť žalovanej splácať úver. Z tohto výpočtu súd dospel k záveru, že žalobca nepostupoval v súlade s právnymi predpismi, keď do výpočtu nezahrnul položku v zmysle § 7 ods. 20 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z., § 2 ods. 5 opatrenia NBS, a to sumu životného minima na osobu, voči ktorej má žalovaná ako spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti, t. j. voči maloletému synovi žalovanej, ktorá suma podľa § 2 písm. c/ zákona č. 601/2003 Z. z. v znení platnom a účinnom v tom čase predstavovala čiastku 93,61 eur mesačne. Podľa výpočtu súdu, limit ukazovateľa schopnosti splácať úver v predmetnej veci predstavoval 1,352, t. j. prekročil hodnotu 1, čo je v rozpore s § 2 ods. 2 opatrenia NBS. Z uvedeného súd dospel k záveru, že žalobca nemal poskytnúť predmetný spotrebiteľský úver žalovanej. Žalobca tieto ustanovenia právnych predpisov porušil, pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver nekonal s odbornou starostlivosťou. V zmysle § 11 ods. 2 veta štvrtá zákona č. 129/2010 Z. z. sa jedná o hrubé porušenie povinnosti žalobcu vyplývajúcej mu z ustanovení § 7 ods. 1, ods. 20, ods. 21, ods. 23 zákona č. 129/2010 Z. z. Zákoným dôsledkom hrubého porušenia povinnosti dodávateľa je v zmysle § 11 ods. 2 veta druhá zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, a preto žalobca mal podľa súdu nárok len na vrátenie istiny. Súd ustálil, že žalovaná celkom uhradila sumu 622,50 eur, ktorú súd započítal na istinu úveru, a to na splátky splatné do vyhlásenia rozsudku, keďže účinky žalobcom zamýšľaného predčasného zosplatnenia úveru s poukazom na § 7 ods. 1 a nasl. zákona č. 129/2010 Z. z. nenastali. Neuhradené splátky splatné ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavovali spolu čiastku 1.012,70 eur, a preto v tejto časti súd žalobe vyhovel (výrok II.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.). Súd tiež skúmal premlčanie splátok a dospel k záveru, že najstaršia splátka a ani nasledujúce splátky premlčané nie sú. Na žiadosť žalovanej jej súd povolil platiť dlh v splátkach po 40 eur mesačne s prihliadnutím na osobné, majetkové, príjmové a výdavkové pomery žalovanej. Námietky žalovanej v podanom odpore súd vyhodnotil ako nedôvodné. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Súd vzhľadom na zásadu úspechu a zásadu zodpovednosti za zastavenie konania dospel k záveru, že prevažne úspešnej žalovanej podľa § 255 ods. 1, § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP vzniklo právo na pomernú náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 32,24 % o výške ktorej súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo výroku III. a vo výroku IV. o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietal, že pri skúmaní bonity postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. v zmysle ktorých si pred uzatvorením zmluvy vyžiadaval od žalovanej všetky potrebné informácie a poklady, z ktorých pri posudzovaní bonity vychádzal. Informácie, ktoré mu žalovaná poskytla boli uvedené v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Za týmto účelom mu žalovaná predložila svoj občiansky preukaz, ktorý bol overený na stránke Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (minv.sk) v registri stratených a odcudzených dokladov. Žalovaná bola taktiež overená v nebankovom registri klientskych informácií a následne bol jej príjem overený v príslušnej Sociálnej poisťovni. Vychádzal z toho, že príjem potvrdený Sociálnou poisťovňou bol 480,- €, výdavky na splátky úverov 125,- eur, životné minimum 205,07,-

eur, mesačné finančné výdavky uvedené v žiadosti o úver 75,00,- eur, finančná rezerva 20% (480 - 205,07) 54,99,- €, výška mesačnej splátky podľa platobnej kapacity 94,94 eur. Žalobca bol toho názoru, že z jeho strany nedošlo k hrubému porušeniu povinností pri skúmaní bonity žalovanej, ako to predpokladá ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Z uvedeného dôvodu považoval závery súdu prvej inštancie za nesprávne a mal za to, že v danom prípade neexistuje dôvod na určenie bezúročnosti a bez poplatkovosti poskytnutého úveru. Poukázal na to, že v súlade s § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je spotrebiteľ povinný poskytnúť veriteľovi pravdivé údaje potrebné na posúdenie jeho schopnosti splácať spotrebiteľský úver. Na základe uvedeného zákonného ustanovenia podľa žalobcu mala žalovaná pred uzatvorením spotrebiteľského úveru žalobcovi poskytnúť všetky pravdivé údaje, ktoré mali vplyv na posudzovanie jej schopnosti splácať poskytnutý úver. Napriek skutočnosti, že žalovaná mala podľa jej tvrdenia, v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyživovaciu povinnosť, o tejto skutočnosti žalobcu neinformovala, čím porušila povinnosť vyplývajúcu jej z príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, a to predovšetkým z ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca bol toho názoru, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak by konanie žalovanej malo byť na jeho ťarchu. Navyše žalobca poukázal na to, že sa v danom prípade jedná o také informácie (vyživovacia povinnosť voči maloletým deťom), ktoré reálne nemá možnosť získať iným spôsobom ako dopytom na spotrebiteľa. Preto, ak sa spotrebiteľ rozhodne tieto informácie pred veriteľom z akéhokoľvek dôvodu „zatajiť“, nemôže mať táto skutočnosť za následok odňatie možnosti veriteľa využiť jeho zákonné práva, akým je napríklad aj vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru, keď sú na to splnené zákonné predpoklady. Preto žalobca žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne, ak bude mať podmienky na rozhodnutie vo veci za splnené, aby vo veci sám rozhodol.

3. K podanému odvolaniu sa žalovaná písomne nevyjadřila.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako "CSP"), bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých výrokoch III. a IV. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. odvolaním napadnutý nebol, preto je v týchto častiach právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

6. Súd prvej inštancie v zamietajúcej časti vo výroku III. založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou dňa 19.03.2019 (ďalej ako „zmluva o úvere“) je zmluvou spotrebiteľskou, ktorá podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „zákon č. 129/2010 Z. z.“) v dôsledku hrubého porušenia povinnosti žalobcu ako veriteľa podľa § 7 ods. 1 uvedeného zákona pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver je zmluvou bezúročnou a bez poplatkov. Súd mal za to, že žalobca pri posudzovaní schopnosti splácať úver žalovanou nezohľadnil skutočnosť, že žalovaná má vyživovaciu povinnosť k maloletému synovi, a teda pri výpočte skúmania bonity žalovanej mal podľa opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať úver, zahrnúť aj sumu životného minima na túto osobu, voči ktorej má žalovaná vyživovaciu povinnosť. Z tohto dôvodu žalobu žalobcu v časti uplatnených úrokov a poplatkov zamietol.

7. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia povinnosti žalobcu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere zodpovedal všetky otázky, ktoré považoval pre rozhodnutie za podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny záver. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

8. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa

splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

9. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

10. Vyššie uvedené ustanovenia ukladajú veriteľovi povinnosť pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere skúmať schopnosť dlžníka splácať úver. Právny rámec v tejto oblasti predstavuje okrem zákona č. 129/2010 Z. z. aj opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017 zo 14. novembra 2017 (ďalej ako „opatrenie NBS“) účinné aj v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere. Opatrenie NBS vychádzalo z odporúčaní z roku 2014, pričom toto podrobne upravilo splnenie povinnosti overovania údajov o príjmoch spotrebiteľa, vrátane metodiky na výpočet ukazovateľa schopnosti splácať úver, kde v rámci výpočtu ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať úver je jedným z prvkov výpočtu aj výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa, ktorá sa určuje najmenej vo výške sumy životného minima spotrebiteľa, či životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť. Preto zistenie skutočností, či spotrebiteľ má vyživovaciu povinnosť k inej osobe je podstatným prvkom posúdenia jeho bonity.

11. Informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má tento zabezpečiť sám, a to prípadne aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za objektívne zistenie schopnosti žalovanej splácať predmetný úver nie je možné považovať také zistenie, ktoré nezohľadnilo vyživovaciu povinnosť žalovanej k maloletému synovi.

12. Z obsahu spisu vyplývalo, že žalobca pri skúmaní bonity žalovanej vychádzal z výpisu z nebankového registra klientskych informácií, potvrdenia Sociálnej poisťovne a protokolu zo dňa 19.03.2019 označeného ako „Sibyla univerzálna tlačová zostava“. V týchto dokumentoch nebolo uvedené, že žalovaná má ďalšiu vyživovaciu povinnosť. V protokole zo dňa 19.03.2019 bolo uvedené, že žalovaná má 0 nezaopatrených detí. Žalobca nepoprel a ani len netvrdil, že by túto skutočnosť, a teda existenciu vyživovacej povinnosti žalovanej pri posúdení jej úverovej bonity zohľadnil. Námitky žalobcu spočívali v tom, že žalovaná túto informáciu zatajila a žalobca nemal inú možnosť, ako takúto informáciu získať.

13. Spotrebiteľ je síce povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, ako namietal aj žalobca, no táto povinnosť podľa názoru odvolacieho súdu, nezbujuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť a v prípade spornosti súdu riadne preukázať. Dôkazné bremeno ohľadne preukázania splnenia týchto povinností zaťažuje veriteľa. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-449/13 - CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkaus a i. v ktorom súd uviedol, že zásada efektivity by bola porušená, ak by dôkazné bremeno nesplnenia povinností veriteľa zaťažovalo spotrebiteľa. Tento totiž nedisponuje prostriedkami, ktoré by mu umožňovali preukázať, že veriteľ neoveril jeho úverovú bonitu.

14. Súdny dvor EÚ vo vyššie uvedenej veci C-449/13 tiež uviedol, že pokiaľ ide o otázku, či môže byť ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním uvedených informácií bez toho, aby tieto informácie boli skutočne overené inými údajmi, smernica priznáva veriteľovi mieru voľnej úvahy pri určení, či informácie, ktoré má k dispozícii, sú dostatočné na potvrdenie úverovej bonity spotrebiteľa a či ju musí overiť aj inými prostriedkami. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa ale nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy. Pokiaľ teda žalobca v predmetnej veci tvrdil, že mu žalovaná tento údaj zatajila, bolo na žalobcov aby túto skutočnosť aj preukázal, napr. tak, že by súdu poskytol podpísané písomné vyhlásenie žalovanej, že nemá nezaopatrené deti, resp. by

navrhol vykonanie iného dôkazu, napr. ako uviedol aj súd prvej inštancie výsluchom sprostredkovateľa E. I.. Nestačilo len preukázanie uvedeného protokolu zo dňa 19.03.2019, kde bol uvedený počet nezaopatrených detí 0 ako namietal žalobca, keďže toto bolo jednostranne vyhotovené uvedeným sprostredkovateľom.

15. Nesprávnosť uvedenia tohto údaju preto zaťažovala sprostredkovateľa, a teda aj žalobcu samotného. Navyše žalovaná na pojednávaní vypovedala, že túto skutočnosť uviedla a dokonca aj predložila rodný list maloletého, čím, ako uviedol aj súd prvej inštancie, poprela pravdivosť údaju uvedeného v žalobcom vygenerovanom protokole. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že žalovaná tento údaj zatajila. Žalobca ale tvrdenie žalovanej o tom, ktoré doklady a informácie pri uzatváraní zmluvy sprostredkovateľovi poskytl, nevyvrátil.

16. Spotrebiteľský úver je preto potrebné považovať podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie tak na základe uvedeného dospel k správneému záveru, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. a v súvisiacom výroku IV. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. Odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP o trovách odvolacieho konania rozhodol nasledovne: v odvolacom konaní bola úspešná žalovaná. Žalovaná si trovy odvolacieho konania neuplatnila a z obsahu spisu nevyplývalo, že by žalovanej vznikli trovy odvolacieho konania. Odvolací súd preto žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).